

MOĆ, POLITIKA I PROMENA
OSHO

Biblioteka
BUĐENJE

OSHO

MOĆ, POLITIKA I PROMENA

Šta mogu da učinim da bih unapredio svet?

Leo commerce
Beograd, 2012

Naziv originala:

POWER, POLITICS, AND CHANGE – OSHO

Naziv knjige:

MOĆ, POLITIKA I PROMENA – OSHO

Copyright © 2011 by Osho International Foundation, Switzerland

Copyright © 2012 za Srbiju Leo commerce, Beograd

OSHO je registrovani zaštitni znak Osho međunarodne organizacije, www.osho.com. Materijal korišćen u ovoj knjizi preuzet je iz različitih predavanja i predstavlja odgovore koje je Osho davao na pitanja publike. Sva Oshova predavanja su u potpunosti pretočena u knjige, a dostupna su i u originalnom audio-zapisu. Audio-zapise i kompletnu arhivu tekstova možete naći u onlajn Osho biblioteci na adresi www.osho.com.

Materijal u ovoj knjizi jesu pitanja i Oshovi odgovori odabrani iz raznih razgovora koje je Osho vodio s publikom. Svi Oshovi razgovori u potpunosti su objavljeni u vidu knjiga, a takođe su dostupni u vidu originalnih audio-zapisa. Audio-zapise i celokupnu tekstualnu arhivu možete naći u onlajn OSHO biblioteci na www.osho.com.

Urednik:

Sladana Perišić

Prevod:

Ivana Danilović

Lektura i korektura:

Jelena Stošić

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Sladana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail: nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Sajnos – Novi Sad

Tiraž: 1000

ISBN 978-86-7950-155-4

OSHO je registrovani zaštitni znak Osho International Foundation,

www.osho.com

Sadržaj

Predgovor	7
1 Vrste moći	15
2 Sad ili nikad	54
3 Moć politike i religije	89
4 Izazov promene	126
5 Šta ja mogu da učinim?	153

Predgovor

Osho, imam očajničku potrebu da spasem ovu neverovatnu, divnu planetu, i osećam se prestravljeno zato što su izgledi protiv nas i osećam se tako beznačajno i bespomoćno da bilo šta uradim! Šta može da se preduzme?

Mogu da razumem vaš očaj, vašu bespomoćnost. Tako se verovatno oseća svaki čovek koji je svestan trenutne krize. Ali niste svesni jedne veće moći. Razaranje je niska kategorija moći, stvaranje je visoka. Razaranje potiče iz mržnje, stvaranje potiče iz ljubavi.

Videli ste kuda mržnja može da odvede ljudski rod: do njegovog krajnjeg samoubistva, ali niste videli mogućnost da ljubav, kada izraste do svoje pune visine, može da spreči da se ta kriza dogodi. Niko nije beznačajan zato što svako ima srca, i svako ima ljubavi, i svako ima osećajnosti, svesti i može da dosegne do samog vrha postojanja. Pojedinaac može da spreči ovu veliku krizu, a šta tek reći za milione ljudi pune ljubavi, radosti i tišine?

Pada mi na pamet starozavetna priča o dva grada Sodomi i Gomori. Ljudi u oba grada postali su potpuno izopačeni – u njima su se događale svakakve perverzije. Priča je veoma lepa: daće vam hrabrost, rasteraće vam očajanje. Navešće vas da ustanete kao pojedinac koji predstavlja život i ljubav koji se ne mogu uništiti nuklearnim oružjem, niti politikom. Čak ni Bog nije mogao da uništi Sodomu i Gomoru.

U ovom momentu moram da vas podsetim da je u starozavetnoj verziji On uništio gradove. Ove ljude nije mogao da promeni, toliko su se bili navikli na svoje perverzije. Međutim, postoji i druga verzija priče, koja ima poseban obrt, i upravo to

želim da naglasim. U judejskoj religiji postoji mala struja pobunjenika, revolucionara zvanih hasidi. Pravoverni ih ne prihvataju kao autentične zato što se oni bune protiv svega u pravovernosti, u tradiciji koja se ne obraća ljudskom srcu, razumu, osećajnosti, svesti. Oni su napisali svoju priču.

Njihova priča kaže da se pojavio čovek – hasid, mistik – koji je proživeo šest meseci u Gomori i šest u Sodomi. Prišao je Bogu i rekao mu: „Jesi li uzeo u razmatranje činjenicu da može biti stotinu potpuno prirodnih, mudrih ljudi u ova dva grada? Hoćeš li i njih da uništiš zato što su ostali izopačeni? Onda će to biti velika nepravda, čista nepravda i sramota za Tebe. Razmisli još jednom!“

Bog nije pomislio na mogućnost da svakako u ta dva velika grada, skoro kao u Hirošimi i Nagasakiju, mora biti stotinu inteligentnih, prirodnih, obazrivi ljudi. I oni će biti uništeni, a to ne bi bilo u skladu s Božjom veličanstvenošću, bilo bi, prosto, ružno. Zato je Bog rekao: „Ako možeš da dokažeš da ima stotinu dobrih ljudi, neću uništiti ta dva grada“.

Hasid je rekao: „A ako ih ima samo pedeset, hoćeš li uništiti gradove?“

Bog se našao u nebranom grožđu, te je odgovorio: „Ako možeš i pedeset da dokažeš“.

A mistik reče: „Ako ih ima samo dvadeset pet? Šta ima veze? Da li Ti broj nešto znači, ili kvalitet? Interesuje li te kvantitet ili kvalitet?“

Bog reče: „Kvalitet, naravno“.

I hasid reče: „Onda, ako ti je bitan kvalitet, da ti kažem iskreno: ja sam jedini čovek koji nije izopačen, koji živi prirodnim, blaženim životom. Ali živim šest meseci u Gomori, šest u Sodomi. Hoćeš li uništiti te gradove?“

Bog nikada nije naišao na tako pametnu osobu. Od stotinu, ovaj čovek ga je doveo samo do jednog. Samo Jevrejin to može da izvede! Umeju da se cenkaju, a ovaj se cenkao. U pravovernoj verziji ove priče, Bog je uništio ove gradove, ali ne i u verziji

mistika. Gradovi su pošteđeni jer Bog nije mogao da uništi čak ni jednu kvalitetnu osobu, jednu mudru osobu, samo zato što je ceo grad postao izopačen.

Morate da budete jedini na oprezu. Nema potrebe da očajavate i nema potrebe da strahujete. Ako jedan čovek može da ubedi postojanje da sačuva dva grada, imamo hiljade hasida s nama. Svaki sandžasin je hasid. Postojanje ne sme da dozvoli da nekoliko idiotskih političara uništi ovaj svet.

Ali to ne znači da treba da ostanete nemi. Morate da stvorite veliku atmosferu ljubavi oko sebe, koja će vam biti zaštita. Morate da naučite da plešete i pevate. Neka ovi političari znaju da je zemlja još puna divnih ljudi i moraće da se predomisle. Toliko je pesama i toliko muzike i toliko kreativnosti i toliko ljudi meditira.

S naše strane, ne treba nam jače nuklearno oružje da bismo sprečili rat – to je problem. Treba nam nešto potpuno drugačije. Ljubav će vam dati tu energiju, meditacija će vam uliti neverovatnu snagu. I osećaćete se ne tako beznačajnim, osećaćete se bitnim i dostojanstvenim, zato što će vaša ljubav, vaša meditacija, vaša blaženost spasti svet.

I ne brinite o tome da ste bespomoćni da bilo šta učinite. Sama ideja bespomoćnosti pojavila se zato što vam nikada niko nije rekao koje su vaše mogućnosti. Nikada niste pogledali – svoju ljubav, tišinu, spokoj, samilost, svoju radost. Nikada niste pogledali sav ovaj neiscrpni potencijal svog bića. I ako hiljade ljudi uživa i napreduje u ljubavi, muzici i plesu, i čitava zemlja postane slavlje, onda nijedan suludi političar neće moći da uništi ovaj svet. On će se osećati bespomoćno, osećaće krivicu da uništi takve divne ljude i tako divnu planetu.

Pitate me: „Šta može da se preduzme?“

Vaša ljubav, tišina i radost su dovoljni. Ništa više nije potrebno. Nešto više samo će vas nepotrebno brinuti. A briga je kao stolica za ljuvanje – u pokretu ste, ali nikuda ne stižete! Nema potrebe za brigom i nema potrebe da očajavate, da se osećate

bespomoćno. Nekolicina idiota prirema smrt ove planete; postoje milioni inteligentnih ljudi koji to mogu da spreče samo svojom ljubavlju, radošću, svojom lepotom, svojom ekstazom. To su daleko moćniji doživljaji – zato što su atomska ili nuklearna energija deo materijalnog sveta. One su eksplozija atoma, najniže, najmanje čestice materije.

Još nismo shvatili da u prirodi vlada apsolutna ravnoteža. Ako eksplozija malog atoma može toliko da uništi... Jeste li ikada pomislili na živi atom svog bića i njegovu eksploziju? Drugim rečima, nazivamo to prosvetljenjem. Ono nije ništa drugo do eksplozija vašeg bića u svetlost. I onda iznenada imate daleko veću i jaču moć. Ne treba da se bori s manjom, samo njeno prisustvo učiniće manju nemoćnom.

Nije to isprobano u nekoj velikoj meri, već samo s vremena na vreme. Međutim, ti retki pokušaji svakako su dokaz da, ukoliko pokuša, čovek može da postane eksplozija svesti – koja je daleko superiorna energija – i potpuno onesposobi sve to nuklearno oružje i ljude koji ga poseduju.

Samo nekoliko pokušaja biće vam od koristi. Deluju neznatno zato što su retki, zato što ih ne izvodi naročito veliki broj ljudi.

Jedan sledbenik Gautame Bude, Devaduta – njegov rođak – bio je prirodno ljubomoran na veliku slavu i impresivnost i uticaj koji je Gautama Buda imao na ljude. Niko ko je dolazio kod njega nije odlazio isti. Nešto se menjalo u samom biću posetioca, Buda je sejao svoje seme. Čovek bi se vratio u pravo vreme, kada bi počela da pada kiša. Ali slepi Devaduta to nije mogao da vidi – ne fizički slep, već slep duhom. Nije mogao da shvati u čemu je suština. Bio je isto onako lep kao i Gautama Buda – bio mu je rod rođeni – isto obrazovan, kulturan i upoznat s tadašnjom umetnošću i veštinama. Nije bilo sumnje da je Gautama Buda nadmoćan nad njim zato što on, jednostavno, nije mogao da vidi superiornu aromu koja je okruživala Gautamu Budu.

Napokon mu je rekao: „Hteo bih da me proglašiš svojim naslednikom“.

Buda je na to odgovorio: „Naslediće me onaj koji je sposoban da me nasledi, neću ga proglašiti. A i još sam živ, tek na polovini životnog veka. Nije na meni da biram! Ko sam ja da odaberem naslednika? Odabraće ga sâm postojanje“.

Devaduga je bio toliko povređen da je napustio zajednicu i više puta je pokušao da ubije Gautamu Budu. Ti pokušaji deluju izmišljeno, zato što ne znamo moć ljubavi, i ne znamo moć osvešćenosti, i ne znamo lepotu ekstaze i njenu ogromnu moć zaštite.

Buda je imao običaj da meditira na maloj steni u podnožju prostrane planine. Devaduta je pokušao da otkotrlja veliki kamen s planine u pravcu Gautame Bude, da bi ga kamen ubio i da niko ne bi snosio krivicu, da niko ni ne pomisli da ga je neko ubio. Kamen se brzo kotrljao niz planinu i svi prisutni bili su zapanjeni, nisu mogli da veruju da bi se to moglo desiti: kamen se zaustavio samo na dva koraka od Bude, promenio smer i odmakao se od njega. Onda je nastavio da se kotrlja. Bilo je to veoma čudno za jedan kamen, niko nikada ne bi pomislio da kamen može da izvede tako nešto. I sam Devaduta bio je zbunjen.

Devaduta je, inače, bio kralj jednog malog kraljevstva i imao je jednog opasnog, ludog slona. Slon je uvek bio okovan lancima u kavezu zato što je umeo čak i da ubija ljude. Devaduta je video novu mogućnost. Doveo je tog slona blizu Gautame Bude i pustio ga. Pojurio je prema Gautami Budi, kao što bi pojurio prema svakome. Ali dok mu se približavao, iznenada je stao i sa suzama u očima poklonio mu se i dotakao mu stopala glavom.

Niko nije mogao da poveruje da bi jedan ludi slon... Otkud je mogao znati?! Ali slepi ljudi su slepi! Devaduta nije mogao da vidi ono što je kamen mogao da vidi, ono što je ludi slon mogao da vidi – suptilnu, nevidljivu auru ljubavi.

Ako su milioni ljudi puni ljubavi i meditacije, nema potrebe da se osećate očajno ili bespomoćno. Priroda vam je dala neverovatnu moć koja može da opovrgne svako nuklearno naoružanje.

I to je ono što pokušavam da uradim: da vas pripremim da volite, bezuslovno; da vas pripremim za prijateljsko ophođenje

čak i prema strancima; da vas pripremim da se okanete svojih organizovanih religija zato što one stvaraju sukob; da se okanete čak i pripadnosti svojim nacijama. Formalno ćete morati da nosite njihov pasoš, ali to je samo formalnost. Duboko u svom biću ne treba da budete hinduista i ne treba da budete Indijac, ne treba da budete Nemač, i ne treba da budete hrišćanin.

Ako se ovaj talas raširi – a duboko se nadam da hoće – onda možete da zaboravite na sve priče o trećem svetskom ratu, drugi je bio poslednji. Treći je moguć samo ako nema dovoljno ljubavi i meditativne energije da ga spreče.